

kos zemlje, na hišo, na njivo, na vinograd, kakor drugi ljudje? Ne, ves svet je naš! Poglej to drevje, o dobra mamica, ali ne zeleni nam? Poslušni te ptičke, ne pojo li nam, najmanjšim bratom? Poglej nebo nad nami, ali ni naše? Naše, vse naše, zemlja in nebo in Bog in nebesa! O sreče, o bogastva — o bogastva božjega!»

In Silvester je razširil roke, kakor bi hotel objeti vse to bogastvo. Za njim so razširili roke Francišek in vsi bratje. In vsi so govorili z radostnimi lici, od sreče pevajočimi glasovi: »O sreče, o bogastva — o bogastva božjega!«

Mati je ihtela.

»Vidim, otrok moj, da te je ranila ljubezen božja.«

»Pa mi jo hočeš vzeti, o mamica? Pa me hočeš oropati tega bogastva in me pahniti v bedo in revščino? O draga mamica, ali me ljubiš tako malo?«

»Ne, ne, otrok moj preljubi, ne smem te jemati Bogu. A da ne bodeva ločena preveč, pojedem naravnost k materi Klari in jo poprosim, naj sprejme med svojo družino tudi mene, nevredno te milosti...«

Večerna pesem.

Zarja je v obzorje vstala
in vse morje pozlatila;
prva senca v breg je pala
kakor tiha, plašna ptica;
v mraku njenih kril se skrila
s plaho lučko je kresnica:
skozi trte in platane
sveti tam in se ne gane.

Igo Gruden.

V ruskem Turkestanu.

Dr. Ivan Knific.

(Nadaljevanje iz letnika 1916.)

12. V starem Taškentu.

Srednjeazijska mesta ločimo v dva oddelka: »rusko« mesto, blizu kolodvora, s širokimi ulicami, novimi hišami, velikimi drevoredi in evropsko udobnostjo; tod prebivajo uradniki, vojaki in ruski naseljenci; pa »staro mesto« s tesnimi ulicami, zastarelimi poslopji, orientskim tržiščem in azijsko umazanostjo; tam stanujejo domačini.

Skočil sem na tramvaj, ki vozi do bazara v starem Taškentu.

Turkestantska mesta so domačini obdali z zidovjem, nekatera celo z dvojnimi. Tudi Taškent se je v starih časih ponašal s 6 m visokim, 25 km dolgim, zelo močnim zidom, zgrajenim iz ilovice, ki se na solncu strdi, da postane trši kot kamen. Tak zid je spodaj debelejši nego na vrhu, kjer je nazobčan, da nastanejo nekake strelne line. Podobno starodavno zidovje sem videl v Kokandu in

Buhari. Dasi preprosto, je vendarle lično; posebno zobčasti vrh nam ugaja, ker nas spominja srednjeveških gradov. Le rjava barva zmoti tujca, da misli: »Par krogel iz topa zruši vse v prah.« Izvedenci pa trdijo, da temu ni tako. Če je zid tenak, ga krogla samo prebije; če je pa debel, odskoči krogla od njega. Skoraj ni mogoče v mesto vdreti čez zid, treba je naskočiti — vrata, ki so jih izvrstno zavarovali; ob njih so zgradili močne obrambne stolpe, vrata pa so obili z železjem. Podnevi so vrata odprta, zvečer jih zapro. V neodvisnih pokrajinah ob semanjih dnevih poleg vrat sodniki razsojajo prepire in na mestu kaznujejo zločince. Če koga obsodijo na smrt, ga obesijo kar na tramovje nad vrati, da sejmarji hodijo pod obesenci.

Ko so se po zavzetju Kokanda meščani uprli, je general Kaufmann pobesil upornike po mestnih vratih.